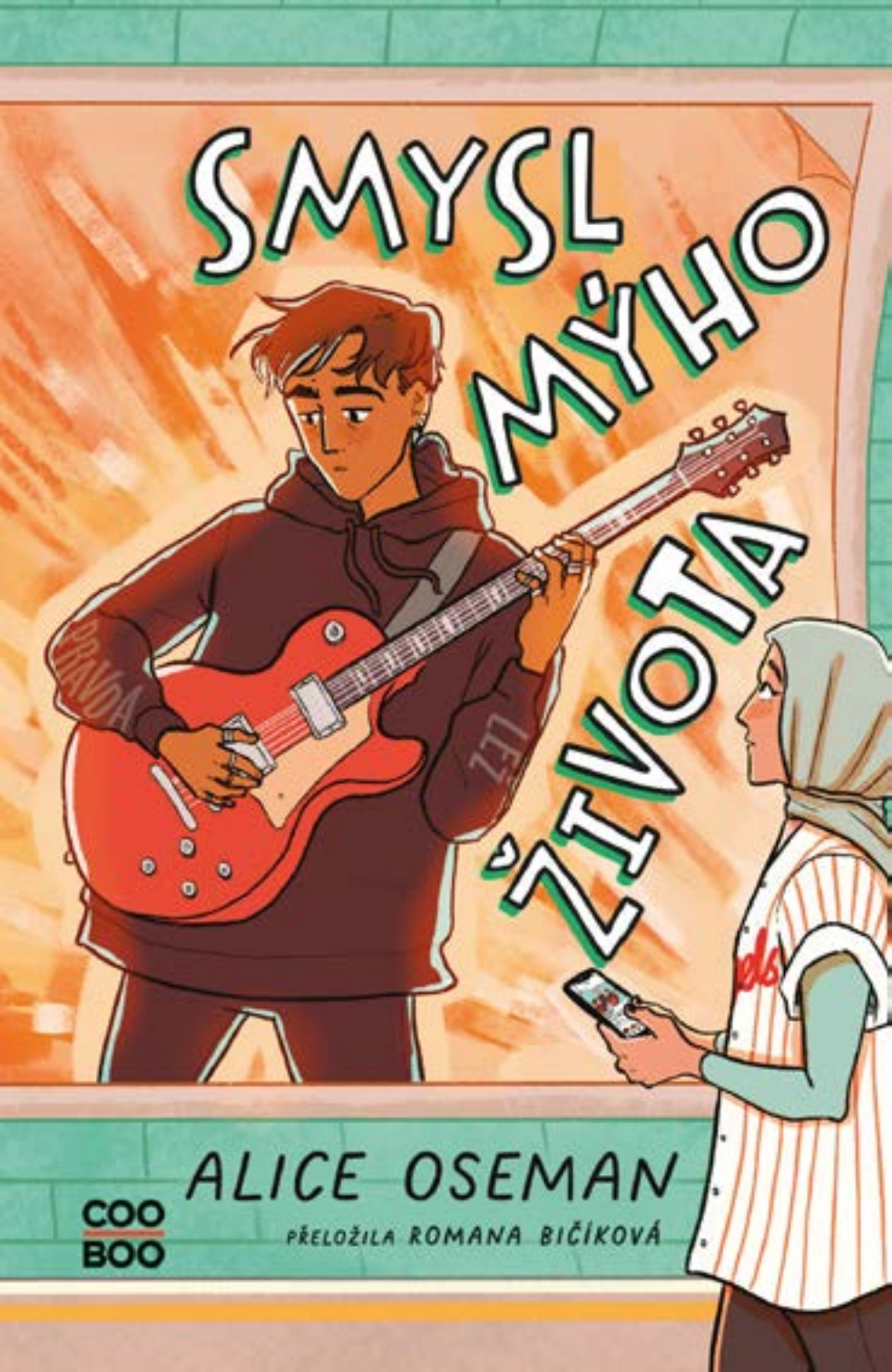

SMYSL MÝHO ŽIVOTA

The book cover features a stylized illustration. On the left, a young man with brown hair, wearing a dark brown hoodie, is playing a red electric guitar. He has a serious expression. On the right, a young woman wearing a grey hijab and a white and orange striped shirt is looking at her smartphone. The background is a warm, orange-yellow gradient with some faint, abstract shapes. The title 'SMYSL MÝHO ŽIVOTA' is written in large, white, outlined letters with a green shadow, slanted diagonally across the upper half of the cover.

COO
BOO

ALICE OSEMAN

PŘELOŽILA ROMANA BIČÍKOVÁ

Smysl mého života

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Alice Oseman

Smysl mého života – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

SMYSL MÝHO ŽIVOTA

ALICE OSEMAN

PŘELOŽILA ROMANA BIČÍKOVÁ

COO
BOO

Copyright © Alice Oseman, 2018
Translation © Romana Bičíková, 2025

ISBN v tlačenej verzii 978-80-7498-855-4
ISBN e-knihy 978-80-7498-922-3 (1. zverejnenie, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7498-923-0 (1. zverejnenie, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7498-916-2 (1. zverejnenie, 2025) (ePDF)

„dětí říkají, že lidé se občas věší za to, že mluví pravdu“

– Jana z Arku

PONDĚLÍ

„bylo mi třináct let, když jsem uslyšela hlas boha“

– Jana z Arku

ANGEL RAHIMI

„Já doslova umřu,“ vydechnu a přitisknu si dlaň na srdce.
„Ty fakt existuješ.“

Juliet, která se právě vymanila z mého objetí, se usmívá tak usilovně, až to vypadá, že si roztrhne tvář vejpůl.

„Ty taky!“ zajásá a ukáže na moje tělo. „Tohle je fakt divný. Ale cool.“

Teoreticky by nám vůbec nemělo být trapně. S Juliet Schwartz se bavím už dva roky. Jenom po internetu, to jo, ale internetová kamarádství nejsou v dnešní době zas až tak odlišná od těch skutečných, a Juliet toho o mně ví víc než moji nejbližší kamarádi ze školy.

„Jsi opravdová bytost,“ dodám. „Ne jenom pixely na monitoru.“

Já zas vím skoro všechno o Juliet. Víím, že nikdy nechodí spát před druhou ráno a že její nejoblíbenější literární motiv ve fanfikci je „*enemies to lovers*“ a že potají ráda poslouchá Ariana Grande. Víím, že až vyroste, bude z ní taková ta paní ve středních letech, co popíjí víno, všechny oslovuje „drahoušku“ a pořád tak trochu nesouhlasně mhouří oči. Ale rozhodně jsem nebyla připravená na její hlas (byl hlubší a trochu víc nóbl než po Skypu) a její vlasy (vázně je od přírody zrzavá, přesně jak vždycky říkala, ale na kameře vypadala víc jako

hnědovláska). A taky na to, že je o celou hlavu menší než já. (Ale já měřím sto dvacet metrů, takže to by mě fakt překvapit nemělo.)

Juliet si uhladí ofinu a já si srovnám hidžáb a společně vykročíme ven z nádražní budovy St Pancras. Chvilí mlčíme a já zničehonic strašně znervózním, což je tak trochu iracionální, protože jsme s Juliet v podstatě spřízněné duše – dvě bytosti, co se navzdory všemu našly v hlubinách internetu a najednou z nich je nerozlučná dvojka.

Ona je pronikavě chytrá romantička. Já jsem střelená konspirační teoretička. A obě žijeme pro The Ark, nejlepší kapelu v dějinách světa.

„Musíš mi říct, kam jdeme,“ usměju se. „Nemám žádné orientační smysl. Občas se ztratím i cestou do školy.“

Juliet se zasměje. Další nový zvuk. Jasnější a ostřejší než po Skypu. „No, ty jsi na návštěvě u *mě*, takže bych stejně navigovat měla já.“

„Fajn, to je fakt.“ Teatrálně si vzdychnu. „Upřímně si myslím, že tohle bude nejlepší týden mého života.“

„Panebože, jo, to rozhodně. Nemohla jsem se dočkat.“ Juliet vytáhne mobil, ťukne na displej a ukáže mi odpočítávání. Stojí v něm „Ještě 3 dny“.

Začnu blábolit. „Já fakt začínám trochu vyšilovat, víš co. Ani nevím, co si vezmu na sebe. Nebo co vůbec *řeknu*.“

Juliet si znovu uhladí ofinu. Mám z toho pocit, jako by přesně věděla, co dělá. „Neboj, máme ještě dnešek, zítřek a středu na to, abysme vymyslely plán. Sepíšu seznam.“

„Tyjo, ty ho *fakt* sepíšeš, co?“

Ani jedna v běžném životě nemáme žádné kamarády, co by měli rádi The Ark, ale na tom nezáleží, protože máme jedna druhou. Dřív jsem se snažila lidem The Ark vnutit – kamarádkám ve škole, rodičům, staršímu bráchovi –, ale nikdo se nechytíl. Obvykle jsem jim jen připadala otravná,

protože jakmile jednou začnu mluvit o The Ark, nebo vlastně skoro o čemkoli, je pro mě těžké s tím přestat.

Ale s Juliet to neřeším. Strávily jsme spolu hodiny a hodiny žvaněním o The Ark a ani jednu to nezačalo unavovat nebo štvát nebo nudit.

Tohle je poprvé, co se setkáváme naživo.

Vyjdeme z nádražní budovy na vzduch. Leje jako z konve a je tu hromada lidí. Ještě nikdy jsem v Londýně nebyla.

„Je blbý, že prší.“ Juliet nakrčí nos. Šla do mě zavěšená, ale teď se vyvlékne a roztáhne deštník – takový ten nóbl z průhledného plastu.

„To jo,“ kývnu, ale je to lež, protože mně déšť nevadí. Ani takový nezvyklý srpnový liják jako tenhle.

Juliet jde dál beze mě. Já jen stojím s jednou rukou na batohu a druhou v kapse. Před nádražím stojí kuřáci a já se zhluboka nadechnu. Miluju vůni cigaretového dýmu. Je to špatné?

Tenhle týden bude nejlepší v mém životě.

Protože se setkám s The Ark.

A oni budou vědět, kdo jsem.

A pak budu za něco stát.

„Angel?“ zavolá na mě Juliet, která se zastavila o pár metrů dál. „Jsi v pohodě?“

Zmateně se k ní otočím, ale pak mi dojde, že mě oslovila mým internetovým jménem, a ne tím skutečným, které zní Ferešteh. Na internetu jsem Angel už od třinácti. Tou dobou jsem si myslela, že to zní cool, a ne, nevybrala jsem si to podle postavy z *Buffy, přemožitelky upírů*. Ferešteh znamená v perštině „anděl“.

Mám svoje rodné jméno ráda, ale Angel je teď už taky mojí součástí. Jen nejsem zvyklá ho slyšet i v reálu.

Rozpřáhnu ruce, zazubím se a řeknu: „Kámo, já žiju.“

Navzdory nervozitě z prvního setkání se ukazuje, že skutečný život se od toho internetového fakt tolik neliší. Juliet je pořád ta cool, klidná a vyrovnaná, a já jsem pořád nejhlučnější a nejotravnější člověk na světě a celou cestu na metro si povídáme o tom, jak moc se těšíme na setkání s The Ark.

„Máma málem vyletěla z kůže,“ povím jí, když stojíme ve vagonu metra. „Ví, že The Ark miluju, ale když jsem jí řekla, kam jedu, tak hned prohlásila, že ne.“

„Cože? Proč?“

„No... já kvůli tomu tak trochu přijdu o předávání maturitních vysvědčení.“

Je to o něco složitější, ale nechci Juliet nudit podrobnostmi. Minulý týden mi přišly výsledky z maturitních předmětů, a získala jsem přesně tak akorát bodů na to, abych se dostala na svoji vybranou univerzitu. Ale známky jako takové jsem měla dost nanic, a i když mi máma s tátou samozřejmě pogratovali, mně bylo jasné, že je naštvalo, že jsem si nevedla líp, jako můj starší bratr Rostam, který dostal jedničku z každého testu, co kdy psal.

A pak měla máma tu drzost po mně chtít, abych *nešla* na koncert The Ark, a místo toho šla na zbytečné předávání vysvědčení, potřásla si rukou s ředitelem a rozpačitě se rozloučila se spolužáky, které nejspíš už nikdy v životě znova neuvidím.

„Je to ve čtvrtek ráno,“ pokračuju. „Takže v den koncertu. Máma s tátou tam chtěli jít.“ Pokrčím rameny. „Je to blbost. Jako víš co, tady nejsme v Americe, nemáme slavnostní promoci. Ale naše škola tenhle debilní obřad z nějakýho důvodu pořádá.“

Juliet se zamračí. „To zní příšerně.“

„No, já jsem každopádně mámě řekla, že ani omylem vyměním tuhle blbinu za koncert, ale ona pořád trvala na svém, takže jsme se pohádaly, fakt nahlas jsme na sebe kři-

čely, což bylo divný, protože my se normálně nikdy nehádáme. Pořád vymýšlela další a další výmluvy, jako že, v Londýně není bezpečno‘ a ,ani tu tvoji kamarádku neznáme‘ a ,vždyť můžeš jít někdy jindy‘, bla bla bla. Nakonec jsem se prostě sebrala a odjela, protože mě vůbec neposlouchala.“

„Tyvole,“ vzdychne Juliet, ale zní to, jako by to tak docela nechápala. „A jsi v pohodě?“

„Jo, jsem. Moje máma to prostě nechápe. Jako, vždyť jediný, co budeme tenhle týden dělat, je sedět doma, koukat na filmy, půjdeme na jedno setkání fandomu, a pak ve čtvrtek na *meet-and-greet* a na koncert. Na tom nic nebezpečného není. A tahle školní akce je prostě absolutně zbytečná.“

Juliet mi dramaticky položí ruku na rameno. „The Ark si tvé oběti bude neskonale vážit.“

„Děkuju za podporu, soudružko,“ pronesu úplně stejně pateticky.

Jakmile vyjdeme nahoru po schodech ze stanice Notting Hill Gate, zavibruje mi v kapse mobil, a tak ho vytáhnou a podívám se na displej.

Táta mi konečně odpověděl na zprávu.

Táta

Mamka se uklidní. Jen o sobě dávej vědět, jak to půjde. Já vím, že to předávání vysvědčení není nakonec zas tak důležité. Mamka se jen bojí, jestli ses rozhodla správně. Ale rozumíme tomu, že chceš být nezávislá, a víme, že by ses nekamarádila s někým špatným. Je ti osmnáct, jsi silná a rozumná holka. Svět není tak zlý, ať už si tvoje matka myslí cokoli. Víš, že vyrůstala v jiném prostředí než já, hodně dá na tradice a vzdělání. Ale já jsem jako kluk taky hodně blbnul. Musíš žít svůj život, inšálláh! A taky mi musíš dát něco, o čem psát, ty nudná patronko! Mám tě rád xx

No, aspoň že táta je na mojí straně. Obvykle bývá. Myslím, že pořád doufá, že spadnu do nějakého nepříliš vážného průšvihů, aby o tom mohl napsat v jednom ze svých románů, co si na vlastní náklady vydává.

Ukážu zprávu Juliet a ta vzdychne. „*Svět není tak zlý*. To je extrémně optimistický.“

„Jo, já vím.“

Týden strávíme v domě Julietiny babičky. Sama Juliet bydlí kus za Londýnem, ale navrhl, že bude snazší dostat se na setkání fandumu a koncert, pokud zůstaneme přímo v Londýně. Nic jsem nenamítala.

Dům stojí ve čtvrti Notting Hill a Julietina rodina je dost bohatá. To jsem si uvědomila nedlouho potom, co jsme se skamarádily, když si nakoupila merch The Ark za víc jak pět set liber ve snaze vyhrát nějakou soutěž a pak nehnula ani brvou, když nevyhrála. Za ty dlouhé roky, co jsem fanynkou The Ark, se mi povedlo naspořit jen dost na to, abych si mohla dovolit jednu kapelní mikinu a plakát.

A samozřejmě VIP lístek na čtvrtetní koncert v londýnské O2 Areně.

„Kámo, tady je to fajnový,“ podotknu v předsíni domu. Je dlážděná a všechno je bílé a na stěnách visí opravdové obrazy.

„Díků?“ odtuší Juliet a tázavý tón v jejím hlase naznačuje, že neví, jak na to reagovat. Většinou se snažím neupozorňovat na to, o kolik víc peněz má, protože pak by nám oběma bylo trapně.

Zuju se a Juliet mě zavede do pokoje, kde budeme spát, abych si tam mohla hodit věci. Je tu pár dalších pokojů, ve kterých bych mohla spát – ložnice pro hosty a pracovna –, ale na přespávání u kamarádky je přece nejzábavnější si dlouho do noci povídat o hlubokých věcech, zachumlaná v posteli a s ple-

ťovou maskou na obličej, zatímco se cpete chipsy a v televizi na pozadí běží nějaká blbá romantická komedie. Že jo?

Potom mi Juliet představí svou babičku. Jmenuje se Dorothy, je stejně prťavá jako Juliet a vypadá mnohem mladší, než asi je, vlasy má dlouhé a nabarvené na pískovou blond. Na sobě má značkové holínky, sedí u kuchyňského stolu a něco píše na notebooku. Na špičce nosu jí balancují brýle.

„Ahoj,“ pozdraví mě s vřelým úsměvem. „Ty budeš Angel, vid?“

„Jo! Dobrý den!“

Tak jo, přiznávám, když mě lidi doopravdy oslovují „Angel,“ je to fakt divný pocit.

„Těšíš se na koncert?“ zeptá se Dorothy.

„Strašně moc.“

„To si myslím!“ Zaklapne notebook a postaví se. „No, budu se snažit vám tu moc nepřekážet. Určitě si s Juliet máte o čem povídat!“

Ujistím ji, že nám rozhodně v ničem překážet nebude, ale ona stejně odejde a já se cítím trochu provinile. Nikdy nevím, jak se chovat v přítomnosti něčích prarodičů, protože ti moji už jsou buď po smrti, nebo daleko. Další věc, o které nikdy před nikým nemluším.

„Takže!“ promnu si ruce. „Co tu je k snědku?“

Juliet pohodí vlasy a práskne rukama do kuchyňské linky.

„Na to nejseš připravená,“ prohlásí a povytáhne obočí.

Ukáže mi veškeré jídlo a pití, které na tenhle týden nakoupila – jsou to hlavně pizzy a džus – a pak se zeptá, co bych si dala, a já si vyberu pitíčko s příchutí pomeranče a marakuji, protože mám pocit, že potřebuju něco držet. Strašně nerada jen tak stojím s prázdnýma rukama, když zrovna nemluším. Co má pak člověk s těma rukama dělat?

A pak řekne Juliet ještě něco.

„Takže, pokud vyrazíme tak v šest, tak to stihneme.“

Nehtem seškrabuju z lahve s nápojem etiketu.

„Ehm... a *kaaaaaam* to jdeme?“

Juliet na opačné straně kuchyňského ostrůvku strne.

„Vyzvednout – počkat... já jsem ti o tom neřekla?“

Dramaticky pokrčím rameny.

„Přijede i můj kámoš Mac,“ odpoví. „Bude tu s náma. Taky jde na koncert.“

Okamžitě začínám panikařit.

Nevím, kdo tenhle Mac je. Nikdy jsem o něm neslyšela. Nechci trávit čas s někým, koho neznám. Nechci se seznamovat s novým člověkem, tenhle týden měl patřit výhradně mně a Juliet a The Ark. Skamarádit se s někým vyžaduje úsilí, skamarádit se s Macem bude vyžadovat úsilí, protože Mac mě nezná, není zvyklý na moji nezdolnou upovídanost a moji vášeň pro tenhle boyband a tenhle víkend neměl být o Macovi. Tenhle víkend měl být o mně a Juliet a o našich klucích – The Ark.

„Fakt jsem ti to neřekla?“ prohrábne si Juliet vlasy.

Zní to, jako by ji to vážně vykolejilo.

„Ne...“ odpovím. Zní to nezdvořile. Fajn. Jen klid. Bude to v pohodě. Mac je v pohodě. „Ale... to neva! Víc kámošů! Já se umím kamarádit s novými lidma!“

Juliet schová hlavu do dlaní. „Bože, moc mě to mrzí. Fakt bych přísahala, že jsem ti o tom řekla. Je to fakt strašně super týpek, slibuju. Bavíme se na Tumblru v podstatě každé den.“

„Jo!“ kývu nadšeně hlavou, ale šírá mě provinilost. Chci jí říct, že ve skutečnosti mi to trochu vadí, že jsem to nečekala a kdybych věděla, že se tu týden budu muset socializovat s klukem, kterého vůbec neznám, asi bych upřímně řečeno vůbec neprijela. Ale nechci mezi námi dělat dusno, když jsem tu sotva deset minut.

Budu prostě muset lhát.

Je to jen na týden.

Doufám, že mi Bůh odpustí. Ví, že tady musím být. Kvůli The Ark.

„Takže, vyrazíme v šest a pak se sem vrátíme, dáme pizzu a film a předávání cen začíná ve dvě, ne?“ sypu ze sebe.

Je čtvrt na šest. Dneska chceme ponocovat a vidět předávání hudebních cen West Coast, které kvůli časovému posunu začíná ve dvě ráno britského času. Naši kluci – teda jako The Ark – tam mají vystupovat. Je to poprvé, co zahrají na předávání cen v Americe.

„Jo,“ kývne odhodlaně Juliet. Přikyvování začíná ztrácet smysl. Otočím se a začnu rázovat sem a tam po kuchyni a Juliet vytáhne mobil.

„Vypadá to, že kluci dorazili do hotelu!“ oznámí mi s pohledem zabodnutým do displeje. Nejspíš kouká na @ArkUpdates na Twitteru – to je náš obvyklý zdroj všech informací o The Ark. Nemůžu uvěřit, že jsem se tam sama už hodinu nepodívala.

„Nějaký fotky?“

„Jen jedna rozmazaná, jak vystupují z auta.“

Nakloním se jí přes rameno a prohlédnu si fotku. Jsou tam. Naši kluci. The Ark. Jen rozmazané šmouhy, shluk pixelů, napůl zakrytý ohromnými bodyguardy v černých oblecích. Rowan jde jako první, uprostřed je Jimmy a Lister vzadu. Vypadají, jako by byli propojení. Jako Beatles na Abbey Road nebo předškoláci, co se vedou za ruku při procházce v parku.

JIMMY KAGA-RICCI

„Vzbud’ se, Jimjame.“ Rowan mě kope do holeně. Jedeme s Rowanem a Listerem všichni stejným autem, což je příjemná změna. Obvykle musíme na předávání cen přijet každý zvlášť, takže musím přežít cestu autem s bodyguardem, který po mně vrhá pohledy, jako bych byl kartička s fakt vzácným pokémonem.

„Jsem vzhůru,“ zabručím.

„Ne, nejsi,“ odporuje mi Rowan a zatřepetá si prsty nad hlavou. „Jsi někde tady.“

Rowan Omondi sedí v zadní části našeho Hummeru naproti mně. Sekne mu to. Jako vždycky. Vlasý nosí už několik měsíců spletené do kroucených copánků a na nose má nové brýle – pilotky. Jeho oblek je červený se vzorem bílých a červených květů – perfektně kontrastuje s jeho tmavě hnědou pletí. Boty má od Christiana Louboutina.

Proplete si prsty na kolena, až mu zachrastí prsteny.

„O nic nejde. Už jsme to přece zažili. Co ti hrčí?“ Poklepe si na spánek a podívá se na mě. Co ti hrčí. Já ho fakt zbožňuju, vždycky říká slova, jako by je právě vymyslel. Taký proto nám píše texty.

„Úzkost,“ odpovím. „Mám trému.“

„Kvůli čemu?“

Se smíchem potřesu hlavou. „Tak to nefunguje. Tohle jsme už probírali.“

„Jo, ale jako víš co, všechno má příčinu a následek.“

„Úzkost je příčina i následek. Dvojitá dávka.“

„Aha.“

Moje úzkosti nejsou žádná novinka. Poslední dobou jsou v podstatě čtvrtým členem kapely. Chodím na terapii, abych je zvládl, ale letos jsem kvůli evropskému turné a novému albu nemohl chodit tak často, a taky jsem si pořád ještě nesesdl se svojí novou terapeutkou. Ani jsem jí neřekl o tom obřím panickém záchvatu, co jsem měl loni na koncertě pro dětskou charitu. Ale i tak jsem to odzpíval. Je to na YouTube. Když se pořádně podíváte, všimnete si, že mám na tvářích stopy od slz.

Zmlkne a zdálky se k nám nese řev. Zní to trochu jako příboj. Už tam skoro jsme.

Ten můj podivně špatný pocit je fakt nejspíš na půl úzkostná porucha a napůl upřímná tréma, plus všechny ty další věci, ze kterých mám tak nějak konstantně strach. Vždycky se konstantně bojím, i když není úplně čeho. Na Seznamu věcí, kterých se Jimmy nejvíc bojí, je momentálně *podepsání nové smlouvy* a taky *návrat domů z turné*, plus *vystoupení na předávání hudebních cen West Coast neboli naše první živé vystoupení v Americe*. Nebude to v ničem jiném než naše obvyklé koncerty, až na to, že v obecenstvu budou sedět nejlepší muzikanti světa a lidi, co o nás nikdy neslyšeli, a ne puberťačky, co znají všechny naše texty nazpaměť.

Všechno se děje a mění a já jsem z toho nadšený a vyděšený a můj mozek neví, jak si s tím vším poradit.

„Nevím, jestli máš prostor na trému, když konečně hraje-me v Dolby,“ pronese Lister, který s vyšinutým úsměvem doslova nadskakuje na sedačce. „Jako já mám taky pocit, že se poseru. Vlastně se asi fakt poseru. Dám vědět.“

Rowan nakrčí nos. „Mohli bysme se nebavit o kadění, když mám na sobě oblek od Burberry, prosím?“

„Pokud se můžeme bavit o trémě, můžeme se bavit o srání, je to v podstatě to samý.“

Allister Bird. Nedělá mi problém poznat, že od včera neměl ani cigaretu, ani lok alkoholu – protože vypadá, že samým rozrušením vybuchne, nevědomky skřípe zuby a pod očima má tmavé kruhy. Cecily, naše manažerka, po tom incidentu na *X Factoru*, o kterém nikdy nemluvíme, zavedla pro Listera pravidlo *žádný alkohol pět hodin před vystoupením*. A k tomu ve dny, kdy musí zpívat, nesmí kouřit, i když to obvykle porušuje.

Ale nikdo to na něm nepozná. Pro všechny ostatní je krásný, dokonalý, bezchybný atd. Vypadá jako kříženec Jamese Deana a modelů od Calvina Kleina, co se právě vykutálel z postele. Dneska na sobě má bomber bundu od Louise Vuittona a potrhané černé skinny džíny.

Poplácá mě po zádech, až trochu moc tvrdě.

„Ale aspoň maličko se těšíš, ne?“ zeptá se s úsměvem.

Neubráním se a taky se zazubím. „Jo, trochu se těším.“

„Super. Tak, a teď zpátky k nejdůležitějšímu tématu: jaká je šance, že potkáme Beyoncé, a jaká je šance, že Beyoncé bude vědět, kdo jsem?“

Zamžourám ven z okna auta. Sklo je tónované, a Hollywood tak vypadá temněji, než by měl, ale v mém příliš rychlé tlukoucím srdci se nerozpoznatelně mísí tréma a nadšení a najednou mě zaplaví pocit *nemůžu uvěřit, že tu jsem*. Poslední dobou už se mi to tolik nestává, ale občas si zase znovu uvědomím, jak divný vedu život.

Jak dobrý vedu život. Jaké mám štěstí.

Zalétnu pohledem k Rowanovi. Dívá se na mě a culí se.

„Ty se usmíváš,“ řekne.

„Sklapni,“ odseknu, ale vím, že má pravdu.

„Kluci, měli byste se snažit si to dneska prostě užít,“ nabádá nás Cecily. Přehodí si nohu přes nohu, ani nezvedne oči od telefonu a mluví dál. „Po tomhle týdnu to pro vás začne být ještě tisíckrát hektičtější.“

Sedí naproti Listerovi a jako jediná z nás vypadá aspoň přibližně jako normální člověk – má na sobě modré šaty, černé kudrnaté vlasy sčesané na stranu a kolem krku šňůrku s akreditací. Jediná na první pohled drahá věc je obří iPhone, který drží v ruce.

Cecily Wills, naše manažerka. Je asi jen o deset let starší než my, ale jezdí s námi všude a říká nám, co máme dělat, kam jít, kam si stoupnout, s kým mluvit. Kdybychom ji neměli, neměli bychom ani ponětí, co dělat, a to myslím doslova.

Rowan protočí panenky. „Ty jsi tak dramatická.“

„Jen říkám, jak to je, zlato. Ta nová smlouva je něco úplně jiného, než co máte teď. A taky si budete muset zvyknout na život po turné.“

Nová smlouva. Až se tenhle týden vrátíme po evropské šňůře domů, všichni s naší nahrávací společností Fort Records podepíšeme novou smlouvu.

Bude to znamenat delší turné. Víc rozhovorů. Větší sponzory, křiklavější merch, a hlavně to bude znamenat, že *konečně* prorazíme v USA. Nedávno se jeden náš singl dostal do americké top 10, ale plán je najít si tam opravdové publikum, vyjet na turné, a pak nás možná čeká i celosvětová sláva.

Což je samozřejmě přesně to, co chceme. Aby se naše hudba rozšířila do celého světa a naše kapela se zapsala do dějin. Jenže se nedá říct, že by mě představa *víc* rozhovorů, *víc* talkshow, *víc* koncertů, *víc* všeho nějak moc lákala.

„Musíme o tom mluvit zrovna teď?“ zamumlám.

Cecily dál píše něco na mobilu. „Ne, zlato. Klidně se můžeme vrátit ke kadění a trémě.“

„Super.“

Rowan vzdychne. „Koukejte, co jste provedli. Jimmy se kvůli tobě nafoukl.“

„Já jsem se nenafoekl –“

Lister v hraném šoku otevře pusku dokořán. „A já za to snad můžu?“

„Vy oba,“ ukáže na ně Rowan.

„Ani jeden,“ odtuším. „Jen mám blbou náladu.“

„Ale těšíš se, ne?“ zeptá se znovu Lister.

„Jo! Přísahám, že jo.“ A myslím to vážně. Těším se.

Jen jsem nervózní a vyděšený a trápí mě úzkost a tréma.

Všichni tři mě probodávají pohledem.

„Jako, vždyť hrajeme v Dolby!“ vyhrknu a přistihnu se, že se zase usmívám.

Rowan trochu povytáhne obočí, ruce má založené na hrudi, ale kývne. Lister zajásá, a pak se pokusí stáhnout okénko, ale Cecily ho pleskne přes ruku, takže ho zas nechá vyjet nahoru.

Řev zvenčí zní čím dál pronikavěji. Auto zastaví. Je mi trochu špatně. Moc nechápu, proč mi to všechno dneska vadí víc než jindy. Obvykle jsem vlastně úplně v pohodě. Dávám si bacha, to vždycky, ale zvládám to. Jekot už nezní jako příboj, ale spíš jako plechové skřípění nějakého těžkého stroje.

Až budeme vevnitř, určitě si to užiju.

Přejedu si prsty po klíčních kostech a nahmatám řetízek s křížkem. Prosím Boha, aby mi dal klid. Doufám, že mě poslouchá.

Jsem celý v černé, jak mám ve zvyku. Úzké kalhoty, kotníkové Chelsea boty, ze kterých mám puchýře, příliš velká džínová bunda a košile, kterou si pořád musím popotahovat, protože mám pocit, že se v ní udusím. A pin s transgender vlajkou, který nosím vždycky.

Rowan si rozepne bezpečnostní pás, lehce mě poplácá po tváři, Listera štípne do nosu a pronese: „Pochodem vchod, kluci.“

Fanyanky nejsou nic nového. Vždycky na nás čekají, jsou všude. Mně vlastně ani nevadí. Nemůžu říct, že bych to chápal, ale svým způsobem je asi mám rád. Stejně jako mám rád videa s pejsky, co zakopávají.

Vylezeme z auta a nějaká žena nám upraví vlasy a make-up a jiná mi přejede bundu lepicím válečkem. Baví mě, jak se vždycky zjeví úplně zničehonic. Muži v džínách a s obřími fotoaparáty. Plešatí bodyguardi v černém. Všichni mají na krku akreditace.

Rowan nasadí svůj vážný výraz. Je to k popukání, trochu našpulené rty a žhavý pohled. Před kamerami se moc ne-usmívá.

Naproti tomu Lister se zubí od ucha k uchu. Nikdy na fotkách nevypadá naštvane. Má pravý opak *resting bitch face*.

Řev je ohlušující. Většina holek ječí prostě jen „Listere“. Lister se otočí a zvedne ruku a já se taky odvážím ohlédnout.

Holky. Naše holky. Tlačí se na drátěný plot, div se neušlapou, mávají mobily a ječí čirým štěstím.

Taky zvednu ruku a zamávám jim, a vysloužím si tak další křik. Takhle spolu komunikujeme.

Dospělí, co nás všude doprovází, nás vedou dál. Bodyguardi a maskérky a ženy s vysílačkami. Rowan jde uprostřed, Lister trochu napřed a já se držím zpátky, najednou cítím trochu větší radost než obvykle na podobných ceremoniálech. Ty britské už mi připadaly všechny na jedno brdo, ale tohle je naše první předávání cen v Americe, a tím pádem je výjimečné. Je to náš první krok do amerického hudebního průmyslu, ke globálnímu úspěchu a hudebnímu odkazu.

Dostali jsme se z polorozbořené garáže na venkově v Kentu až na červený koberec v americkém Hollywoodu. Nastavím tvář kalifornskému slunci a cítím, že se mi rty zase roztahují v úsměvu.

Fotky jsou zjevně strašně důležité. Jako by po světě už nekovalo dost našich fotek v tom nejvyšším rozlišení. Cecily se mi to jednou pokoušela vysvětlit. Potřebují co nejkvalitnější a nejsoučasnější fotky, říkála mi. Potřebují kvalitní záběry mého účesu, protože jsem si nechal po stranách vyholit vlasy. Potřebují kvalitní záběry Rowanova obleku, protože je to něco extra, o čem budou psát módní magazíny. Potřebují kvalitní záběry Listera. Protože ty prodávají.

Všichni tři se sejdeme před objektivy. Pořád mám občas pocit, že jsme tu jen my tři, i když se kolem nás neustále točí hromada lidí – dospělí, co nám pokládají ruce na záda, aby nás někam odvedli nebo nám ukázali, kam se postavit, a pak zase střelhbítě zmizeli, aby nepřekáželi ve výhledu, až se spustí ohňostroj blesků fotoaparátů. Zachytím Listerův pohled, neslyšně zamumlá „poseru se“ a pak se odvrátí a obdaří fotografie oslňujícím úsměvem.

Stojím uprostřed jako vždycky, ruce držím před sebou. Rowan je nejvyšší a stojí po mé levici s paží hozenou přes moje rameno. Lister je vlevo s rukama v kapsách. Nikdy jsme se na tom nijak nedohodli, prostě to tak teď děláme.

Fotografové pokřikují stejně jako holky hlavně na Listera. Lister to nenávidí.

Rowan si myslí, že je to k popukání.

Já taky.

Ale nikdo kromě nás tří to netuší.

„Tady!“ „Vpravo!“ „Sem, kluci!“ „Listere!“ „A teď sem!“

A tak pořád dál. Nemůžeme dělat nic, jen zírat do blesků a čekat.

Nakonec na nás nějaký muž mávne, že máme jít dál. Fotografové dál povykují. Jsou horší než naše fanyanky, protože to nedělají z lásky, ale pro peníze.

Automaticky se držím poblíž Rowana. Otočí se ke mně. „Dneska jsou obzvlášť čiperný, co?“ prohodí.

„Kalifornie, bejby,“ opáčím.

„Je to fakt vtipnej svět.“ Natáhne ruce, aby si srovnal rukávy. „Potím se jak blázen.“

„A přitom celej v černým jsem tady já.“

V jeho brýlích se odrazí další blesk. „Aspoň máš na sobě ponožky. Mám pocit, že už teď cítím, jak mi smrdí nohy.“ Máchne ke mně nohou. „Kožený boty bez ponožek jsou hrolová katastrofa. Je to tam jak v bažině.“

Zasměju se a jdeme dál.

Tady je holek nejvíc. Červený koberec se před námi táhne do dálky a po obou stranách ho lemují dívky, naklání se přes zábrany, mávají mobily. Dřív mě mrzelo, že nemáme čas si popovídat s každou z nich.

Lister vyrazí, kráčí po levé straně koberce a tu a tam se zastaví a nakloní, když si chce nějaká holka vyfotit selfičko. Sápají se po něm, chytají ho za rameno, za bundu, za ruku. Usměje se a jde dál. Pár kroků za ním se plouží bodyguard.

Rowan holky nenávidí, nesnáší, jak ječí a vrhají se na něj a brečí před ním a domáhají se, aby je začal sledovat na Twitteru. Ale nechce, aby ho nenáviděly ony. A tak se s nimi taky jde fotit.

Já už to nedělám. Už se k nim ani nepřibližuju. Nevadí mi se usmát a zamávat, jsem vděčný, neskonale vděčný za to, že tu jsou a podporují nás a milují nás, ale... mám z nich strach.

Můžou se po mně kdykoli natáhnout a ublížit mi. Někdo by mohl mít zbraň. Nikdo by o tom nevěděl. Stačí jeden člověk se zlými úmysly a je po mně. Mám na zádech terč. Být

členem jedné z nejznámějších a nejúspěšnějších klučičích kapel v Evropě vám takový terč na záda namaluje.

To jsem celý já. Paranoia, strach a vír myšlenek, to všechno v jednom mrňavém mozečku.

Místo toho jen pomalu jdu a mávám. A holky na mě taky mávají a smějí se a brečí, jsou tak šťastné. Tohle je dobrá věc. Užívají si to.

Skoro na konci koberce se zase shlukneme, všichni tři v jedné řadě jen s malými rozestupy. Občas si přeju, abychom se fakt mohli držet za ruce. Nikdy bych nechtěl být sólový interpret a absolvovat všechno tohle sám, ani za miliardu liber.

Stresuje mě to. Děsí mě to. To se nikdy nezmění. Holky ječí a sápu se po vás. Spousta z nich nás má ráda jen kvůli tomu, že jsme hezcí. Ale dokud jsme tady, my tři společně, a děláme hudbu, můžeme žít tenhle život – každý týden hrát naše písničky v novém městě, vykouzlit na milionech tváří úsměv, zanechat na světě svoji stopu – všechno je dobré a v pořádku a v pohodě.

Rowan ke mně zalétne pohledem a kývne. Poplácá Listerra po zádech. Aspoň že v tom nejsem sám.

ANGEL RAHIMI

Od chvíle, kdy mi Juliet oznámila, že nejsem její jediná internetová kamarádka, co přijede, je všechno tak sedmdesátkrát rozpačitější, protože ji to mrzí a mně je to nepříjemné a nikdo už není s ničím tak docela spokojený.

Naštěstí pro nás umím perfektně předstírat, že jsem v pohodě, i když mám v mozku mrňavého ječícího trpaslíka, který v pohodě rozhodně není.

Cestou na metro se snažím udržovat konverzaci. Jdeme tam vyzvednout Maca, jehož příjmení neznám a vlastně o něm nevím vůbec nic. Tohle mi jde – mluvit, i když není o čem.

Juliet je za to zjevně ráda. Zvlášť když začnu o Rowanově Instagramu.

Zahneme za roh a na konci ulice už se rýsuje modročervený symbol londýnského metra.

„Takže,“ melu dál pantem, „jakej Mac vlastně je?“

Juliet strčí ruce do kapes. „No... je taky fanoušek The Ark, je mu osmnáct jako nám a je...“ Zaváhá. „Fakt zapálenej do muziky?“

„Hmmm,“ přikyvuju. „Jak dlouho už se znáte?“

„Jenom pár měsíců, ale na Tumblru spolu mluvíme v podstatě každý den, takže mám pocit, jako bych ho znala už

spoustu let, chápeš? Jako, doufám, že se z něj nevyklube čtyřicetiletý stalker v klobouku.“

Dělá, že si nadzvedává na hlavě cylindr, a já vyprsknu smíchy. „Jo, no, to snad ne!“

Přemítám, jestli má Juliet pocit, že mě zná už spoustu let. Ve skutečnosti se totiž opravdu známe dva roky.

„Tady je!“ Juliet namíří ukazovák do davu, který se hrne přes turnikety z metra. Netuším, na koho ukazuje. Zahlédnu několik kluků v našem věku a Mac by mohl být doslova kterýkoli z nich. Juliet mi ho popsala dost vágně, takže si nedělám moc velké iluze.

A pak na nás jeden kluk zamává.

Moje očekávání se naplnilo.

Je to naprosto typický bílý Brit.

Uvidí nás – teda, uvidí Juliet – a znovu mávne naším směrem. Usměje se. Je docela atraktivní. Průměrně souměrné rysy v obličejí. Účes, co teď nosí naprostá většina kluků. Skoro jako by ho vyrobili v laboratoři. Nevím. Vypadá prostě jako člověk, o kterém bych si měla myslet, že je pohledný.

Juliet se mu vydá naproti a nechá mě stát za sebou.

„Ahoj,“ pozdraví ho. Zní nervózně.

„Ahoj!“ odpoví, když k ní dojde. Taky zní nervózně.

Oba se na sebe culí a Mac potom rozpráhne ruce, aby ji objal, a Juliet se vytáhne na špičky a nechá se.

Aha. Pomalu začínám chápat, o co tady jde.

„Jakou jsi měl cestu?“ zeptá se Juliet, když se od sebe odtahnou.

„Celkem to ušlo,“ odvětlí Mac. „Vlak, znáš to.“

Juliet se souhlasně zasměje.

Vlak. Znáš to.

Asi dvě minuty jen tak tlachají, než mě Juliet konečně představí.

„Jo, vlastně!“ vyhrkne a otočí se na podpatku, tváří se naprosto ohromeně, že tu pořád jsem. „Tohle je moje kamarádka Angel.“

Další záblesk podivnosti, že mě uvedla jako Angel, ne jako Ferešteh. Na druhou stranu, přesně to pro tyhle lidi jsem. Pro lidi z internetu jsem zkrátka *Angel*.

Mac odtrhne oči od Juliet a konečně se na mě pořádně zadívá.

„Čau, jak je, dobrý?“ zeptá se, ale jeho pohled říká: *A ty tu do prdele děláš co?*

„Ahoj!“ Snažím se znít vesele. Nesnáším, když si lidi na otázku „jak je“ rovnou odpoví to, co chtějí slyšet.

Mac vypadá jako starší verze kluků, co mě vždycky šikanovali ve školním autobuse.

Po dlouhé odmlce tlesknu do dlaní, odvrátím se od nich a pronesu „Tak! Rozpačitý seznámení máme za sebou, měli bysme jít, protože se potřebuju nacpat pizzou.“

Čekám, že Juliet utrousí nějakou sarkastickou poznámku, nebo aspoň něco souhlasného, což by určitě udělala, kdybychom se bavily online, ale nic neřekne. Jen se s Macem zdvořile zasměje.

„Jo, Radiohead jsou boží,“ vykládá cestou zpátky k domu Julietiny babičky Mac. Jdu pár kroků za nimi. Na chodník se tři lidi vedle sebe nevejdou. „Já vím, že už jsou celkem starý, ale pořád jsou relevantní. Myslím, že by se ti fakt líbili.“

Juliet se zahihňá. „No, znáš mě, já si poslechnu cokoli, co je aspoň lehce depresivní.“

„Tak to ti pošlu link na ‚Everything In Its Right Place‘ a můžeme to pak probrat,“ pokračuje Mac a prohrábne si vlasy. „Je to fakt ujetý.“

Jeho přízvuk se podobá tomu Julietinu – zní nadutě, jako lidi z reality show *Made in Chelsea*, ale když vychází z jeho

pusy, je to mnohem horší. Juliet zní jako děti z filmů o Narnii, ale Mac zní jako filmový padouch.

„Jo, pošli,“ přikyvuje nadšeně Juliet.

Nikdy by mě nenapadlo, že by se Juliet mohla zajímat o Radiohead. Jasně, jednička pro ni vždycky bude The Ark, ale i jinak má obecně radši pop rock a veselejší věci. Ne staré melancholiky Radiohead.

„Já prostě miluju takovou tu klasickou devadesátkovou indie hudbu,“ pokračuje Mac. „Jako asi není obvyklý poslouchat v tomhle věku takovou hudbu, ale víš co, je to lepší než jít trapně s proudem.“

„Jo, to rozhodně,“ culí se na něj Juliet.

„Každopádně jsem rád, že mám tebe, s tebou se dá bavit o hudbě,“ usměje se Mac. „Nikdo u nás ve škole nemá rád to co já.“

„Jako třeba The Ark?“ zeptá se Juliet.

„Jo, přesně.“

Mac spustí monolog o podobnostech mezi The Ark a Radiohead a jak si je jistý, že některé miň skotačivé písničky The Ark musejí být Radiohead inspirované, ale já už ho nevnímám. Tenhle kluk mele pantem skoro stejně jako já, ale má tak desetkrát vyhraněnější názory. Juliet v něm nejspíš vidí svérázného nerda, co miluje hudbu, a já k němu nejspíš cítím odpor hlavně proto, že jsem si myslela, že budu mít Juliet celý tenhle týden jen pro sebe, a proti své vůli si pořád představuju, že mu někdo zavolá a bude to tak naléhavé, že bude muset vyrazit zpátky na nádraží a nasednout do vlaku a ani já, ani Juliet už ho nikdy znova neuvidíme.

Sice je tu i Julietina babička, ale já se stejně cítím jako páté kolo u vozu. Nedá se tomu vyhnout. Mac a Juliet jsou Ferris Bueller a Sloane a já jsem Cameron. Až na to, že oni nejsou tak cool a já nemám hustý auto.

Když nadejde čas mojí večerní modlitby, strašně se mi uleví, protože můžu jít na deset minut nahoru a chvíli neslyšet Macův hlas. Prosím Boha o sílu být laskavá a nesoudit ho příliš příkře, přece jen ho znám asi tak hodinu, ale nevím, kolik monologů o obskurních hudebních kapelách ještě vydržím, než vybuchnu.

Pak je najednou jedenáct večer a Dorothy už si šla dávno lehnout. Navečeřeli jsme se a teď sedíme v obýváku, Mac a Juliet na pohovce a já v křesle. V televizi je puštěný nějaký seriál z Netflixu, co jsem nikdy neviděla, zatímco čekáme na livestream z červeného koberce hudebních cen West Coast, který začne ve dvě ráno. Jsem zvyklá, že s většinou lidí musím tok konverzace řídit já, ale Mac a Juliet to teď, když jsou spolu, zvládají docela dobře sami.

Pět minut po půlnoci se stane to nejhorší, co se mohlo stát.

Juliet si jde odskočit, takže v obýváku zůstanu sama s Macem.

„Takže,“ začne, jakmile je Juliet pryč. Rukou si uhladí vlasy a podívá se na mě. Takže? Co si mám asi tak počít s „*takže*“?

„*Takže*,“ zopakuju.

Mac se na mě usměje. Má takový rozpačitý úsměv. Zjevně neupřímný, ale aspoň se snaží být milý. A celkem chápu, co na něm Juliet vidí. Má hezké vlasy a ten jeho rozpačitý úsměv je docela roztomilý. Mám z něj skoro podobný pocit jako z The Ark, stačilo by, kdyby si vzal potrhané černé džíny.

„Pověz mi o sobě něco, *Macu*.“

Zasměje se, jako bych řekla něco hrozně divného. „Páni, to je silná otázka!“ Předkloní se a opře se lokty o kolena. „No, je mi osmnáct, zrovna jsem odmaturoval a za pár týdnů půjdu studovat historii na Exeterskou univerzitu.“

Přikyvuju, jako by mě to náramně zajímalo.

„A, ehm... no, asi jsem taky hodně fanda do muziky!“

Zasměje se a poškrábe se na hlavě, jako by se za to styděl.

„To je zajímavý,“ řeknu. Vůbec nic jsem se o něm nedo-zvěděla. „Takže jste se s Juliet začali bavit na Tumblru?“

Zahanbeně se zazubí. „Jo, no, já jsem jí vlastně před pár měsíci napsal, chtěl jsem zapříst hovor, víš jak. A tak jsme se začali bavit. Máme toho hodně společnýho.“

„Hmmm, jo, totálně!“ Snažím se, aby to neznělo sarkastic-ky. Juliet a Mac by nemohli být odlišnější, ani kdyby chtěli. Juliet miluje memy a rozebírání fanouškovských teorií. Mac vypadá jako někdo, kdo si dává selfička na Instagram, aby sbíral lajky.

„A co ty?“ zeptá se mě. „*Pověz mi o sobě něco.*“

„No tak jo,“ povytáhnu obočí, jako bych přijala vyzvání na souboj. „Taky mi je osmnáct, taky jsem zrovna dodělala střední a v říjnu jdu na univerzitu. Studovat psychologii.“

„Psychologii? To je cool. Takže chceš být psycholožka? Nebo terapeutka nebo tak něco?“

Zvednu ruce a pokrčím rameny. „Kdo to má vědět, kámo!“

Zasměje se, ale v očích se mu zračí panika, neví, jestli by se měl smát nebo ne. Je to jednodušší než mu říct plnou pravdu, neboli že jsem si psychologii vybrala, protože to byl jediný předmět, který mě ve škole bavil a aspoň vzdáleně mi šel – ve všem ostatním jsem podprůměrná –, a že vůbec ne-tuším, co chci v životě dělat.

Což je upřímně řečeno trochu nanic, zvlášť, když váš star-ší bratr chodí do třetáku na lékařské fakultě Královské uni-verzity v Londýně a vaše máma i váš táta jsou učitelé, takže byste logicky měli mít mnohem lepší geny, než máte.

Ale na nic z toho teď nemusím myslet. Tenhle týden pat-ří The Ark. Na tohle jsem čekala. Zbytek svého života budu řešit až pak.

„Upřímně,“ prohodí Mac, „já taky v podstatě nevím, co chci po vysoký dělat. Jako jo, dějiny jsem si vybral, protože mě baví, ale to, no, není to úplně ten typ oboru, co se v něm dá udělat jasně nalinkovaná kariéra, na rozdíl od toho, co dělá Juliet, což je samozřejmě strašně odvážný, že nechce jít na práva jako její rodiče a místo toho si vybrala divadelní produkci a tak...“

Ještě pár minut blábolí a ani jednou mě nepustí ke slovu a já zas vypnu. Vlastně chápu, proč si s Juliet tak rozumí. Juliet spíš poslouchá, než mluví.

„Hele,“ řekne zničehonic, „měli bysme se začít sledovat na Tumblru!“

„Jo,“ heknu. „Jo, jasně, super.“

Oba vytáhneme z kapsy mobil.

„Jaký máš URL?“ zeptá se.

„Jimmysangels.“

Mac se zasměje. „Jimmyho andílci? To jako podle *Charlieho andílků*? Cool. To je klasika.“

Charlieho andílky jsem nikdy neviděla. „No, jmenuju se Angel a miluju Jimmyho, takže tak.“

„Ty se fakt jmenuješ Angel? Protože to je teda hustý.“

Odmlčím se, ale nakonec se usměju. „Jo!“

Technicky vzato to není lež.

„Mac je zkrácenina z Cormac, což je debilní jméno, protože je irský a já v sobě nemám irský krve ani kapku –“

„Jaký je tvoje URL?“

„Jo, no jo, mac-anderson.“ Domyslím si, že to je jeho celé jméno. Cormac Anderson. Popisek na Tumblru o něm říká „mac, 18, uk. Žiju pro dobrou hudbu a cool boty“. Přiměje mě to se ohlédnout směrem k předsíni a podívat se, v jakých botách přišel, a zklame mě, že jsou to nějaký special edition Jordany od Nike. Proč všichni nosí tyhle předražené tenisky? Nestojí snad přes osm set liber?

„A je to,“ řekne.

„Super,“ já na to.

Chvilí jen mlčíme a pokyvujeme hlavou.

Dveře se otevrou a Juliet je zpátky. Díkybohu, doslova. Mac k ní s neskryvanou úlevou zvedne oči.

Juliet se zastaví na prahu a zazubí se, těká mezi mnou a Macem pohledem.

„Vypadáte, jako byste... spolu zrovna mluvili,“ zhodnotí situaci.

„To je celkem přesnej popis,“ potvrdím.

„Jo, jsme teď nejlepší kámoši,“ dodá s úsměvem Mac. „Už tě nepotřebujeme, Juli.“

Juli? Chce se mi umřít. Nejdřív „Vlak, znáš to“ a teď „Juli“? *Juli*?

Juliet konečně vejde do místnosti a plácne sebou zpátky na gauč k Macovi. „To je blbý, protože za několik hodin uvidíme The Ark, a pokud si myslíte, že si to nechám ujít, tak se šeredně pletete. Budete mě muset vykopnout násilím.“

Mac do ní drkne loktem a pošeptá jí něco, co z křesla neslyším. Juliet se zachichotá. Mám divný pocit, že se smějí mně, ale to by přece neudělali přímo přede mnou. Nebo jo? Ne. Dál spolu flirtují a já si už posté otevřu Twitter a snažím se utéct z té romantické komedie, ve které jsem se z nějakého důvodu ocitla jako komická vedlejší postava odlišné barvy pleti, pro diverzitu.

Už teď se mi stýská po Juliet z dřívějšíka.

V jednu ráno neustále refreshuju @ArkUpdates a čekám na jakékoli info o tom, jestli už jsou The Ark na cestě. Přenos z červeného koberce začne až za hodinu, ale člověk nikdy neví, třeba je někdo vyfotil už cestou v autě, nebo jak vycházejí z hotelu, nebo cokoli jiného kdekoli jinde.

Člověk nikdy neví, co dalšího se semele ve fandomu The Ark.

Fandom The Ark je jeden z největších na internetu a já do něj patřím od samého začátku. Je všude – na Twitteru, na Tumblru, na Instagramu, na YouTube a na všech dalších velkých sociálních sítích – a každým dnem se šíří dál a dál. Patří sem jak desetileté holky, které jen píší klukům „DEJ MI TAKY FOLLOW!!!“, tak dospělé ženy, kterým je skoro třicet a píšou fanfikce, co by dohromady vydaly na pětidílnou románovou sérii, a pak fandové mého věku, co neustále debatují o teoriích a lásce a nenávisti a pořád, pořád, pořád na kluky myslí.

Zapojila jsem se hned, jak to celé začalo, před čtyřmi lety, když The Ark jen nahrávali cover verze na YouTube. Byla jsem u toho, když se jedno jejich video stalo virálním a pak dostali první nahrávací smlouvu. Byla jsem u toho, když poprvé hráli na Radio 1 a když jejich první singl vystoupal na samý vrchol britské hitparády.

Byla jsem u té mediální bouře, která se strhla, když Jimmy – tehdy šestnáctiletý – oznámil, že je trans, že se narodil jako holka, četla jsem k tomu všechny komentáře plné názorů. Ty dobré:

Jimmy Kaga-Ricci – Nová trans ikona

A spousta špatných:

Zašla „diverzita“ konečně příliš daleko?

The Ark: Černoch, běloch a trans míšenec.

Je nečekaná sláva kapely The Ark odpovědí na mileniálskou posedlost diverzitou?

Zahubí politická korektnost hudební průmysl?

Většina toho bylo jen boomerské brečení, ale několik rozumných lidí přece jen vidělo, že to, že se trans kluk stává jedním z nejslavnějších a nejoblíbenějších muzikantů v dějinách, je ve skutečnosti dobré.

Byla jsem u toho, když se The Ark poprvé dostali na titulní stranu magazínu GQ a když poprvé vystupovali na festivalu

v Glastonbury. Byla jsem u toho, když lidi začali shipovat Jimmyho a Rowana – chtěli, aby spolu začali chodit, a vymysleli jim párovou přezdívku Jowan – a taky u toho, když se o Listerovi začalo šířit, že je bisexuální. Byla jsem u všech debat o začátku přátelství mezi Jimmym a Rowanem a u teorie o bonusové písničce z druhého alba a samozřejmě u toho, co se rozpoutalo kolem jejich videa „Joan of Arc“.

Ne u všeho sice fyzicky. Ale v myšlenkách, duševně a emočně jsem tam byla.

Na @ArkUpdates se objevila Jimmyho fotka, kterou na Twitter postovala jedna z jejich stylistek. Jimmy se usmívá a kouká někam mimo záběr. Je celý v černém, jak jsme čekali, ale má na sobě džínovou bundu, což je novinka. Hodí se mu k pleti. Hebké hnědé vlasy má nad ušima vystříhané, takže jeho obličej vypadá ještě drobnější, ale taky svým způsobem starší. Občas je pro mě těžké uvěřit, že jsme stejně staří. Občas mám spíš pocit, že jsme spolu vyrostli.

Jimmy Kaga-Ricci. Mám ho z celé kapely nejradši.

Neřekla bych, že mě přitahuje, ve skutečnosti mě spíš nepřitahuje nikdo z nich. O to mi nejde. Ale Bože, jestli je někdo z nás anděl, je to on.

JIMMY KAGA-RICCI

„Zdravím diváky z červeného koberce před předáváním hudebních cen West Coast a spolu se mnou jsou tu tři úžasní hudebníci z Velké Británie – Lister, Rowan a Jimmy z The Ark!“

Usměvavý moderátor v obleku – nevím, jak se jmenuje – se k nám otočí a spolu s ním i objektiv kamery. Tahle část červeného koberce je vyhrazená pro rozhovory a všichni chtějí mluvit zrovna s námi. Vždycky jen jdeme a pak se zastavíme, když Cecily ukáže na nějakého novináře.

„Ahoj, jak je?“ zatrylkuju co nejnadšeněji, Lister utrousí „čau“ a Rowan s úsměvem přikývne.

„Jak se dnes večer máte, chlapci?“

Stojím k němu nejbliž, takže mikrofon strčí k puse mně. Zazubím se a střelím pohledem po zbylých dvou „chlapcích“. „Máme se dobře, asi, jo!“ Lister taky řekne něco souhlasného a Rowan znovu kývne.

„Nuže, The Ark má nominaci na prestižní ocenění Objev roku potom, co se váš singl ‚Joan of Arc‘ před třemi měsíci dostal do top 10. A vy dnes vystupujete ve Spojených státech teprve podruhé, není to tak?“ Ani nečeká na odpověď a mluví dál. „Jak dneska vidíte své šance?“

Ptá se na to s takovým trochu drzým úšklebkem, jako by to byla kontroverzní otázka. Ale není. Před dvěma lety jsme

na BRIT Awards vyhráli cenu pro nejlepší britskou skupinu a všem už nám je srdečně jedno, jestli vyhrájeme další ceny nebo ne. Stačí nám, že tu jsme a možná z dálky zahlédneme Beyoncé.

„No,“ odpovím, „vlastně je to docela vtipné především proto, že nás West Coast ve svých tweetech označují za popovou kapelu, ale my popová kapela tak docela nejsme.“ Směju se u toho, ale v hloubi duše si fakt přeju, aby nás lidi považovali za rockery. Jsme rocková kapela. Maximálně by se dalo říct electropop, ale jen s bídou. Nejsem hudební snob. Dejte mi pokoj.

Moderátor se taky zasměje. „Vážně? To je tááák zajímavé.“ Odtrhne ode mě oči a strčí mikrofon před Listera. „A co ty, Listere? Jak si myslíš, že se vám dnes bude dařit? Máte tu velkou konkurenci!“

Lister zadumaně přisvědčí a pak začne cvrlikat hlasem, kterým vždycky odpovídá reportérům. „Jo, to jo, no, víte, ať už vyhrájeme nebo ne, tak děláme hudbu srdcem a to je to, co naši posluchači milují, a na tom záleží nejvíc, no ne? Je nám velkou ctí, že nás West Coast nominovala, a strašně se těšíme na vystoupení.“

Zadržuju smích. Lister tyhle kecy umí sypat jako esa z rukávu.

„Zeptám se na váš poslední singl ‚Joan of Arc‘. Vaši fanoušci ho zbožňují, že?“ Moderátor se obrátí na Rowana. „Rozvířil docela šílené konspirační teorie, nepřijde vám?“

Rowan vedle mě rozpačitě přešlápne.

A je to tady.

„Co říkáte na všechny ty opravdu vyšinuté zvěsti, že... jak to bylo? Joan jako...“ Moderátor naznačí prsty ve vzduchu uvozovky. „*Jowan*? Víím, že většina těch konspiračních teorií vychází právě z videa k této vaší písni.“

Lister nahlas vzdychne. Já strnu uprostřed úsměvu a snažím se vymyslet nějakou diplomatickou odpověď. Co mám

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Smysl mého života.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.